

kterou ku splnění nedovolené smlouvy žalované dala, nemůže také žádati náhrady za věc tu, poněvadž náhrada, v přítomném případě cena věci, nastupuje za věc samu. Podotýká-li však dovolatelka ve spisu dovolacím, že právní stanovisko, které žalovaná ve sporu zaujala, není zcela jasné, že se v odvolacím spise prohlásila ochotnou, umluvené množství másla dodat, pokud se týče střevice vrátiti a že nemá právo odvolávati se na § 1174 obč. zák., není tato výtka nejasnosti právního stanoviska odůvodněna. Žalobkyně požaduje v žalobě výslovně zaplacení 185 K (obmezeného během jednání na 180 K), a nikoli dodání zbývajících množství másla nebo vrácení střeviců. O této žalobní prosbě bylo také rozsudky nižších stolic rozhodnuto. Že však ustanovení § 1174 obč. zák. v rozsudku v odpor vzatém správně použito bylo, jest snora již vyloženo. Dovolání nebylo tudíž vyhověno.

Čís. 266.

Výjimečné ustanovení § 502, odstavec čtvrtý, c. ř. s. neplatí, byl-li sice první rozsudek procesního soudu odvolacím soudem dle § 496 čís. 2 nebo 3 c. ř. s. zrušen, ale ve zrušovacím usnesení nebyl odvolacím soudem vysloven právní názor, jímž procesní soud byl by vázán.

(Rozh. ze dne 10. září 1919, Rv I 419/19.)

Nejvyšší soud odmítl ve sporu A proti B o výpověď z bytu dovolání žalovaného.

Důvody:

Dle § 502 odstavec třetí c. ř. s. jest dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu nepřipustné, nepřesahuje-li předmět rozepře na penězích nebo peněžité hodnotě 1000 K. Dle čtvrtého odstavce téhož § jest dovolání ačť přípustno, byl-li soudem odvolacím potvrzený rozsudek soudu prvního vynesena následkem usnesení soudu odvolacího (§ 519 č. 3 c. ř. s.), jež rekurse nelze bráti v odpor, a jímž dřívější rozsudek podle §§ 496 čís. 2 a 3 a 499 c. ř. s. byl zrušen a právní věc byla přikázána zpět soudu první stolice. Uvedený § 502 c. ř. s. rozeznává tedy ohledně přípustnosti dovolání proti potvrzujícímu rozsudku dva případy, přihlíží-li se k zákonodárnému účelu výjimečného ustanovení odstavce čtvrtého dovolaného zákonného předpisu. Jsou-li tu totiž dvě souhlasná rozhodnutí soudu první a druhé stolice, vynesena úplně volně na sobě nezávisle, z vlastního samostatného přesvědčení, jest tu jistě dostatečná záruka správnosti právního posouzení věci. V tomto případě se dovolání nepřipouští, jelikož vnitřním důvodem odepření dalšího pořadu práva jest jen souhlas dvou soudů, rozhodovavších u vzájemné neodvislosti. Jinak však je tomu v případě druhém, kdy rozsudek soudu prvního byl již jednou zrušen a věc vrácena byla k novému projednání a rozhodnutí, při němž soud první pak vedle ustanovení § 499 odstavec druhý c. ř. s. nesmí již věc volně a neodvisle po právní stránce posuzovati, nýbrž jest vázán právním posouzením, z něhož vycházel soud odvolací, zrušuje

první rozsudek. V takovémto případě není tu souhlasu dvou soudů, rozhodovacích u vzájemné neodvislosti, není tu tedy vnitřního důvodu pro odepření dalšího pořadu, a proto je správně ponechat pro případ takový volnou cestu k soudu nejvyššímu (vládní motivy). Nevyslovil-li tudíž odvolací soud, zrušuje rozsudek soudu prvního, právního přesvědčení, jež by soud stolice první dle § 499 odstavec druhý c. ř. s. při novém rozhodování vázalo, takže tento, nově rozhoduje, jest prost vší odvislosti a opětně zcela dle svého vlastního přesvědčení rozhodnouti může, pak je tu, třeba byl rozsudek již jednou zrušen a věc vrácena k novému jednání a rozhodnutí, přece jen případ první. Neboť potvrdí-li pak soud odvolací nový rozsudek soudu prvního, jsou tu skutečně právně souhlasné rozsudky dvou soudů ve svých rozhodnutích navzájem nezávislých i odpadá důvod k dovolání zákonem obmyslený dle čtvrtého odstavce § 502 c. ř. s. a musí tu naopak zůstat při pravidlu vysloveném v odstavci třetím téhož §, že další pořad je vyloučen. Tak tomu právě jest v tomto případě. Rozsudek prvního soudce byl zde sice odvolacím soudem zrušen vedle § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s., jelikož první stolice nezjistila skutkové okolnosti, z kterých usuzovala, že je tu na straně vypovídajícího žalobce větší újma než na straně vypovězené žalované. V rozhodnutí soudu odvolacího nebylo vysloveno právní přesvědčení. Soud první stolice mohl tedy beze všeho obmezení při novém rozhodování vycházeti opětně ze zcela volného vlastního právního přesvědčení a také tak učinil, zjistiť nyní v prvním rozsudku scházející skutkové okolnosti, z nichž vyvodil, jak byl již v prvním rozhodnutí svém usoudil, že by újma, kterou by žalobce utrpěl, kdyby smlouva nájemní zůstala v platnosti, byla větší než újma strany žalované. Tento nový rozsudek byl k odvolání žalované potvrzen, ježto i odvolací soud k právnímu názoru soudu prvního se přiklonil. Jsou tu tedy souhlasné rozsudky dvou na sobě nezávislých soudů, proti kterým, když předmět sporu 1000 K nepřevyšuje, dovolání je nepřípustno, neboť tentýž případ by tu byl nastal, kdyby odvolací soud byl hned první rozsudek soudu stolice první, nezrušiv ho, nýbrž řízení sám dle § 496 poslední odstavec c. ř. s. doplniv a potřebná zjištění předsevzav potvrdil. Podle předpisu § 507 odstavec první c. ř. s. má nepřípustné dovolání již soudem první stolice býti odmítnuto. Poněvadž se tak nestalo, slušelo dovolání podle ustanovení § 471 čís. 2, a 474 odstavec druhý c. ř. s., jichž tu dle § 513 c. ř. s. použití dlužno, zavrhnouti a odpůrci, jenž nepřípustnost dovolání v dovolací odpovědi dle § 507 odstavec první skutečně uplatnil, přisouditi útraty dle § 41 a 50 c. ř. s., ovšem jen v rozsahu, jaký tato námitka vyžadovala.

Čís. 267.

Písemné podání, jímž žalobce, vzdávaje se současně žalobního nároku, běře žalobu zpět, musí v advokátském sporu býti opatřeno podpisem žalobcova advokáta. Nestačí žalobcův podpis na podání, opatřeném podpisem advokáta žalované strany.

(Rozh. ze dne 16. září 1919, R II 106/19.)

Za sporu, projednávaného na soudě sborovém, došlo soudu podání, opatřené podpisem advokáta žalované strany a žalobcovým podpisem,